

Lumina pentru suflet

**Foaie Parohială editată de Parohia Romano-Catolică Orșova
cu sprijinul părintelui paroh Pr. Dr. Davor LUCACELA**

Nr. 14/2021 din 04.04.2021

Din cuprins:

**Prețul păcii: Duminica Învierii
Domnului
pag. 2**

**Solemnitatea Învierii din Morți a
Domnului
pag. 3**

**Misterul Pascal
pag. 5**

**Veridicitatea Golgotei este
incontestabilă
pag. 7**

**Crucea ne duce la desăvârșire
pag. 9**

**Mesajul Reginei păcii
pag. 10**

Nu vă temeți – Mc 16,6

Prețul păcii **Duminica Învierii Domnului**

Dacă vrei să fii coparticipant la evenimentele acestei duminici, cea mai glorioasă dintre toate, trebuie să te alături. Pentru adevărată cunoaștere a misterelor acestor momente trebuie să le obții prin rugăciune de la Duhul Sfânt, nu numit printr-o veghere adevărată, ci și cu o profundă credință și o încredere puternică. Astăzi trebuie să trăiești ziua realmente plină de evenimente, despre care Isus vorbea de câteva ori ca zilele când va învia glorios din morți. Ce s-a întâmplat că premuniția lui i-a captivat mai mult pe dușmanii lui decât pe ucenici? La primii a generat o nemulțumire atât de mare, încât au simțit nevoia să ia măsuri speciale. Dar ucenicii, pentru care trebuia să fie garanția speranței și a fericitei așteptări, ca și cum ar fi uitat de toate cuvintele Domnului. Se ascund în spatele ușilor închise plini de tristețe, frică și nesiguranță.

Alătură-te deocamdată la femeile credincioase, care dis-de-diminează se grăbesc să meargă la locul, unde Domnul a fost înmormântat. Curajul și inspirația lor este rodul inimilor iubitoare. Dar ce s-a întâmplat, că au uitat, ce a fost prezis, și merg să-l caute în mormânt pe acel, care este viu? Trupul său nu are nevoie de tot felul de unguente mirositoare. Acesta a fost deja uns cu cea mai mare glorie. Au avut destul curaj, ca singure să plece încă pe întuneric la drum, dar mormântul gol și prezența îngerului i-a speriat. Va dura puțin timp, până când își vor reveni din uluirea lor și își vor aduce aminte de cuvintele lui Isus. Cum se întâmplă asta, că ne sperie, ceea ce ar trebui să ne entuziasmeze? Ne sperie și cea mai fericită realitate, dacă ne temem să credem.

Cât de mult ne poate uni neîncrederea și frica, vei cunoaște din comportamentul apostolilor însuși.

Mărturia personală a femeilor, care vin de la mormântul gol, *li se pare ca un delir*. În timp ce femeile și-au *revenit*, apostolii au persistat mai departe în neîncredere, chiar dacă Domnul, chiar de trei ori le-a spus deschis și fără parabole explicit patima, moartea și învierea. Cuvintele lui însă au căzut literalmente pe argilă și nu a încolțit. Li se păreau puțin probabile, nu vedeau nimic în ele, ce ar putea să considere ca util. În final perturba presupunerile lor: *Ei însă, nu înțelegeau cuvântul și se temeau să-l întrebe*.¹ Petru la Cesareia lui Filip a declarat public, că înțelege sensul cuvintelor singulare, dar refuză să le accepte. Îi cere lui Isus să le contramandeze, sau cel puțin să le atenueze. Isus nu a fost de acord cu ei, pentru că *s-au gândit la lucruri lumesti, nicidecum la cele dumnezeiești*.²

Acesta este motivul principal, de ce oamenii sunt surzi la vocile și îndemnurile proorocilor.

Ceea ce, i-a împiedicat pe prietenii lui Isus din Galilea să primească prezicerea lui Isus cu învierea, a fost presupunerea premergătoarei patimi. Pentru că nu au depășit această barieră, nu au fost capabili să primească nici contragreutatea patimii, care este în slava învierii. Fără admiterea primei părți, a doua parte este ide neînțeleasă.

Ceea ce, ne face cele mai mari greutăți, este să căutăm în cuvintele lui Isus tocmai acel sens, care îl are Domnul în intenție. Nu ți se întâmplă și ție, că adaugi cuvintelor lui Isus acel înțeles, care se asortează cel mai bine cu comportamentul și așteptărilor tale? Dacă am putea să ne fim suficienți cu presupunerile și criteriile

¹ Mc 9,32

² Compară cu Mt 16,21-23

noastre, Tatăl ne-ar trimite Cuvântul său veșnic?

Răstoarnă deci astăzi această mare piatră, care te oprește să te deschizi totalmente cuvintelor lui Isus. Ține de esența evangheliei, că uneori merge împotriva dorințelor tale, că te conduce și pe tine *acolo, unde nu vrei*.³ Poți însă să fii sigur, că te conduce *prin moarte la viață*. Dacă nu vrei să auzi nimic de mortificarea ta, pentru că ți se pare dureroasă, îți blochezi sigur drumul spre fericirea finală. Astăzi știi deja, că învățătura lui Isus privind drumul spre viață prin moarte, nu privește persoana lui. Duminica de azi a confirmat această învățătură pentru toți, care sunt chemați, pentru a lua asupra lor crucea sa și să-l urmeze.⁴

Triste cuvinte – *A venit într-ai săi și ai săi nu l-au primit*⁵ nu trebuie să fie valabilă doar pentru aceia, care nu vor să-l cunoască. Te privește și pe tine, dacă începi să alegi din mesajul său numai ceea ce, ți se impune, încerci să eviți ceea ce, te irită, ce este dificil și ceea ce depășește înțelegerea ta înainte de toate pentru aceia, că cere de la tine renunțare. Trebuie să crezi, că iubirea lui față de tine este la cel mai înalt nivel de încredere. Căci și-a *manifestat-o până la extremă*.⁶ Încetează să te sprijini de criteriile tale și ai încredere nelimitată în autoritatea lui divină.

Întoarce-te acum în încăperea Cinei de Taină și urmărește, cu câtă dragoste și bunătate se întoarce Domnul, prin ușa închisă la necredincioșii săi prieteni, pentru a-i elibera din cătușele nesiguranței și a fricii și să reînnoiască credința și bucuria lor. Chiar dacă nu le adresează niciun cuvânt de reproș, cu toții trăiesc starea de rușinarea lor se

transformă în căință în sentimentul de iubire reciprocă. Roagă-l pe Domnul, pentru ca împreună cu ei să trăiești renașterea ta interioară și să poți în plină măsură să primești darul lui de *pace*. Este darul, care se naște din credință și încredere, care crede, și când nu înțelege, care reușește să se încreadă și în mijlocul celor mai profunde întunecimi pe cuvintele Domnului: *Am înviat din morți și sunt mereu cu tine*.⁷

Cu această siguranță primește menirea, pe care o dă prietenilor săi: *Să vestești cu toată hotărârea și să confirmi: Acesta este judecătorul stabilit de Dumnezeu pentru cei vii și pentru cei morți*.⁸

Mulțumește-i Domnului, căci este bun, milostivirea sa dăinuiește în veci.⁹

Sursa: Světlo, nr. 15/2006, pag. 3

Solemnitatea Învierii din Morți a Domnului

Învierea din Morți a Domnului, în întreaga Sfânta Scriptură a Noului Testament este un eveniment de nepresupus. Toate evangheliile vorbesc despre el. Învierea din morți este ultima apariție și finală a lui Dumnezeu despre Isus Cristos din Nazaret cel întrupat.: *„Acesta este Fiul meu iubit, în care mi-am găsit mulțumirea.”*¹⁰

Apostolii, ucenicii și femeile prin patima Maestrului lor au rămas paralizați și în același timp traumatizați. Nu a fost simplu să fie eliberați din acest șoc. Domnul Înviat din morți a trebuit să se arate în repetate rânduri apostolilor, pentru a-i convinge, că trăiește în realitate.

⁷ Psalmul de început 139,18

⁸ Fpt 10,43

⁹ compară cu psalmul responsorial 117

¹⁰ Mt 3,17

³ Compară cu In 21,19

⁴ Mt 16,24

⁵ In 1,11

⁶ Compară cu In 21019

Kerigma¹¹ pascală a învierii Domnului a fost pentru Biserica primară convingătoare, că evangheliștii individuali, în descrierile evenimentelor pascale, introduceau tiparele lor. Astăzi știm, că

apostolul Matei a avut în timpul alcătuirii scrise a evangheliei, în fața evanghelia lui Marcu. Este interesant,

că a introdus în evanghelia sa trăsături, care nu se găsesc în evanghelia lui Marcu. Cum să înțelegem aceasta? Ce spune despre aceasta cunoscutul și profund credinciosul teolog Rudolf Schanckenburg: „Terminarea creației, al mesajului lui Marcu la Matei este pentru Biserica primară, îmbogățirea cu învățătura despre învierea din morți. Autorul se întrebă mai puțin asupra împrejurărilor precise și mai curând tratează evenimentul hotărâtor, că Răstignitul a fost prin puterea lui Dumnezeu înviat din morți (kerygma pascală). Biserica primară face acest eveniment pentru omul de atunci mai credibilă și mai de înțeles, introduce în ea noi trăsături, dar în modul, în care păstrează misterul inițial al învierii din morți.”¹²

Credința noastră ne spune: Domnul nostru nu ne-a lăsat orfani, ci ni l-a trimis pe Duhul sfânt. Domnul și Maestrul nostru este viu, aici și acum. Sfântul Duh este prezența perpetuă Celui Înviat.

Apostolul Pavel spune: *Sunteți templele vii ale Duhului Sfânt.*¹³ Cu alte cuvinte aceasta înseamnă: Domnul cel Înviat din

morți este în mine, trăiește în mine! Suntem conștienți de aceasta? Considerăm aceasta ca un adevăr psihologic real?

Învierea din morți a Domnului și misterul pascal are astfel pentru fiecare creștin o importanță mare și de bază! Acest adevăr de credință ar trebui să acționeze în așa fel, încât este pentru fiecare sursă de bucurie și a siguranței interioare în Dumnezeu. În liturgia orientală misterul învierii din morți a rămas până astăzi într-o formă mai intensivă, mai vie și mai trăită: „Cristos a înviat, a înviat cu adevărat!” Să ne bucurăm pentru aceasta! Domnul ne dăruiește harul unei profunde bucurii

**Toma necredinciosul –
mănăstirea San Diego de
Silos – Spania**

pascale, bucurie care depășește orice altă bucurie.

Dacă credem în învierea Domnului și cu bucurie ne gândim la ea, atunci, la aceasta aparține și faptul, că luăm în considerare

propria noastră înviere Căci

viața aici pe pământ, nu este totul! Fiecare om s-a născut pentru veșnicie. Ca și creștini

avem așteptări vitale înalte, care ajung până în veșnicie. Viața noastră nu se termină odată cu moartea. Aceasta este credința noastră creștină. Ca și creștini avem cea mai splendidă „viziune” a vieții.

Dacă credem aceasta în mod real, că viața noastră durează mai departe și după

¹¹ Kerygama – vestirea evangheliei

¹² Die Neue Echte Bibel, Würzburg, 1987, p. 285

¹³ 1 Cor 6,19

moarte, vedem apoi multe lucruri și întâmplări ale vieții dintr-o cu totul altă perspectivă. Unele lucruri își pierd importanța, unele se relativizează.

Este ca și cum un alpinist ajunge la apogeu și apoi din acea înălțime privește împrejurimile. Noi, oamenii, avem țeluri în viață, pe care ne străduim să le atingem. Unele dintre aceste țeluri ne ocupă viața mulți ani de zile. Este bine când omul are țeluri bune, pentru care depune mult efort. Cel mai important însă este, să atingă „țelul tuturor țelurilor”, adică viața veșnică la Dumnezeu. Cu alte cuvinte – să ajungă în cer.

Isus, ca primul născut dintre aceia, care au înviat din morți, a plecat la Tatăl, pentru a ne pregăti un loc. Și va veni, ca să ne conducă și pentru ca și noi să fim acolo, unde este El.¹⁴

De aceea, ne bucurăm foarte mult din faptul, că Tatăl l-a înviat din morți pe Fiul său Preaiubit, care din dragoste pentru noi, oamenii și-a jertfit viața. Despre această realitate se relatează în mod identic toate patru evangheliile. Pentru apostoli învierea din morți a Domnului a fost ceva ca niște aripi interioare, le-a dat curaj, ca să vestească „Vestea cea Bună” despre Isus Cristos tuturor oamenilor până la sfârșitul vieții lor. Amintirile lor pe perioada, pe care au petrecut-o împreună cu Isus, au fost luminați cu lumina învierii sale din morți. Aceasta o putem urmări foarte bine pe paginile Sfintei Scripturi. Cristos a înviat din morți, el realmente a înviat din morți și ne-a deschis porțile cerului.

Sursa: Světlo, nr. 15/2006, pag. 4

**Misterul Pascal
Tomas Niggel OSB**

Misterul pascal poate fi înțeles numai atunci, când vom considera, că Isus Cristos a murit pe cruce, pentru a ne

**Isus îi apare Mamei sale -
Monaco – Filippo Lippi (1457-
1504**

elibera din puterile Satanei. Omenire a a păcătuit în Adam și Eva. Primul bărbat și prima femeie au comis mari

păcate de nerecunoștință, cu

toate că nu le-a lipsit harul, pe care l-au avut, având în vedere marea responsabilitate. Apoi omenirea a păcătuit în poporul ales, prin aceea că l-au respins pe Mesia și l-au trimis pe cruce, și acum omenirea greșeste în continuare, prin aceea că îl respinge pe Dumnezeul său.

Tragedia, care a decurs din păcatul originar, este atât de grav, încât omenirea a fost cutremurată pentru mii de ani și a pierdut lumina divină necesară, pentru a înțelege realitatea spirituală despre originea și țelul său. De la ea însăși omenirea nu ar fi ajuns la o cunoaștere clară și sigură, dacă Dumnezeu nu i-ar fi apărut. Păcatul originar a împins omenirea într-un profund întuneric.

Pentru a alunga acest întuneric, s-a coborât Fiul lui Dumnezeu, Lumina lumii, când s-a împlinit timpul, în sânul Preafericitei Fecioara. Maria a fost creată de iubirea lui Dumnezeu ca cea mai frumoasă floare în mijlocul universului, conform cu planul veșnic al Duhului lui Dumnezeu. Sarcina ei își avea originea în aceea, că a fost nu numai Co-

¹⁴ Compară cu In 14,2

Răscumpărătoarea, dar i-a dat astfel universului foarte cutremurat echilibrul, care a fost încălcat prin revolta Satanei și adepților ei. Co-Răscumpărarea ei a predeterminat, ca să devină Mama Bisericii, pe care Cristos în durerea iubirii a fondat-o și a eliberat-o.

Preoții trebuie să fie întotdeauna conștienți, că permanent în numele lui Isus Cristos și a Maicii Sale Maria să alunge duhurile rele în prăpastia iadului, chiar dacă omenirea persistă în orbirea și necredința sa. Maria trebuie să îndrepte mereu inactivitatea păstorilor și să zdrobească capul Șarpelui periculos. Prin crucea sa pe Clavar Cristos a triumfat asupra puterilor răului și a inițiat eliberare sufletelor de bună credință.

Cu crucea de pe Golgota, Biserica accesează apogeul eliberării și iese din fumurile Satanei, prin care și acum Cel Rău se străduiește să ne pună ceața în fața ochilor și să ne întunece. Biserica, în această privință este ajutată de participarea Fecioarei Maria la misterul Crucii ca unic eveniment al istoriei mântuirii și istoriei neamului omenesc.

Bătrânul Simeon i-a spus fără a înfrumuseța: „Acesta este destinat spre căderea și ridicarea multora în Israel, și care va stârni împotrivire. ... iar ție o sabie îți va străpunge sufletul,”¹⁵ Această precizie groaznică străpunge inima sufletul ei ca o sabie de-a lungul întregii vieți.

Pe Calvar, Maria a adus Tatălui ceresc o jertfă curată și sfântă Mielul lui Dumnezeu, pe Fiul său, și împreună cu această jertfă s-a jertfit pe sine însuși. Prin prezența sa și participarea sa a acceptat conștientă crucificarea lui, a conlucrat cu Fiul lui Dumnezeu la opera de răscumpărare, apogeul istoriei omenirii.

În acest dar dublu de sacrificiu, care apare în fiecare sfânta liturghie, se

realizează de asemenea misiunea, la care este chemat fiecare preot. Când preotul aduce preasfânta jertfă, nu este doar un preot, ci se jertfește împreună cu Cristos ca mielul de jertfă Tatălui ceresc. Și Maria sub cruce trebuie să repete din nou acel „fie mie după cuvântul Tău”. Ca și Cristos și cu Cristos a declarat: „Tată, nu voia mea, ci voia Ta să se împlinească!”

Astfel Maria a adus cea mai mare dovadă a iubirii sale și a jertfit-o împreună cu viața aceluia, pe care l-a iubit cel mai mult, și chiar propria viață. Ce exemplu este acesta pentru preoți! Preoții trebuie să simtă mereu îndemnul, ca într-o unire deplină cu Cristos și cu Mama sa să se jertfească zilnic lui Dumnezeu și să renunțe la propriul său EU.

Maria are aceeași coparticipare la misterul euharistic ca și la misterul întrupării. Astfel i-a spus Cristos lui Otto Michcelinii: „Eu voi trăi mereu din natura ei umană și ea va trăi din natura mea divină. Din relația vie între întreitul Dumnezeu și Mama mea au reieșit realități minunate, unice și irepetabile:

- Maternitatea ei este unită cu fecioria ei.
- Are putere asupra iadului, pe care în final o va învinge. Oamenii în întunecimea lor naivă, nu cunosc puterea Mamei Mele. Nu aud avertizarea ei maternă.

Dacă oamenii ar dori cu căință să se întoarcă la ea și să o roage, ar putea reține și îndepărta lava, care acum amenință. Trăiesc, ca și cum nu ar exista Dumnezeu și Mama Mea. Dacă ar înțelege aceasta și s-ar comporta conform acestora, cât de multe rele ar putea fi absolviți oamenii individuali și popoare întregi!”¹⁶

Sursa: Světlo, nr. 15/2006, pag. 6

¹⁵ Lc 2,34 ș.u.

¹⁶ Omenirea în pragul eliberării, Parvis-Verlag 1997, p. 83 ș.u.

Veridicitatea Golgotei este incontestabilă

Dr. Karl Heinz Fleckenstein

„Noul Ierusalim” pe Golgota

Odată cu întoarcerea împăratului Constantin cel Mare s-a ajuns la schimbarea a istoriei mondiale. Creștinismul a devenit religie de stat. La primul Conciliu Ecumenic de la Niceea în anul 325 episcopul din Ierusalim Macarius noului împărat, să dărâme templul păgân și să retrocedeze orașului sfânt locul răstignirii lui Cristos și mormântul lui Cristos. Împăratul a fost de acord. În același timp a hotărât, că în aceste locuri va construi un templu demn a lui Dumnezeu, „noul Ierusalim.”

Prima parte începea într-un superb mausoleu deasupra mormântului Sfânt. A doua parte a format-o atrium grădinii lui Iosif din Arimatea.¹⁷

În colțul din sud stă stânca din Golgot. Este un bloc patrulater cinci metri deasupra pardoselii templului. Pe ea stă crucea înfrumusețată cu folie de aur și pietre prețioase.

A treia parte a construcțiilor sacre este o bazilică împărțită în cinci părți, așa numită martyrion. Solemnitatea sfințirii a avut loc la 21 august 335.

Pelerinii vizitează Golgota

Vestea despre aceasta s-a răspândit cu viteza vântului. Chiar cu drumul ostenitor și multe pericole mulți dintre pelerini și-au luat toiagul de pelerin. Aveau în inimă doar o singură dorință: să vadă cu ochii proprii locurile, unde s-au derulat evenimentele mântuitoare, și să se asigure în privința mântuirii.

Una dintre pelerini este aristocrată romană Paula împreună cu fiica sa,

¹⁷ Iosif din Arimatea – Membru al Sinedrului, converti în taină la credința lui Isus. Este personajul, care îi cere lui Pilat să coboare trupul răstignit a lui Cristos. Este și acela care îl duce pe Isus într-un mormânt nou, săpat în stâncă.

Golgota

mormântului lui Dumnezeu: „Înainte de Cruce a căzut în genunchi și se ruga, ca și cum l-ar mai fi văzut pe cruce pe Domnul.”

În primăvara anului 381 a ajuns pe plaja Palestinei „dintr-o curiozitate divină” o femeie-abate cu numele Aetheria. Trei ani a mers pe urmele lui Isus. Descrierea ei privind liturghia din Vinerea Mare, din anul 383, confirmă că stânca din Golgota în această construcție a lui Constantin cel Mare este liber accesibilă: „Imediat ce a sosit ora șase, se merge la cruce, fie că plouă sau strălucește soarele, pentru că este în aer liber.”¹⁸

Punctul de orientare, după care se ghidează derularea solemnității liturgice, este crucea ornată cu aur și pietre prețioase. Împăratul Theodosius al II-lea a hotărât să fie amplasată pe locul de execuție pe monte Golgota.¹⁹

Golgota este scena evenimentelor războinice

La 20 mai 614 Pământul Sfânt a fost cotropit de Perși. Templul mormântului Sfânt a fost distrus de flăcări. Prețioasa relicva a crucii a devenit prada dușmanilor Bisericii. Dominația lor în Palestina a durat

¹⁸ Peregrinatio 37,4

¹⁹ Breviarul Hierosolyma din perioada cca. anilor 530

15 ani. Hărmălaia internă în patria lor, i-a facilitat dușmanilor împăratului Heracle să o dărâme. Cu doi ani mai târziu, împăratul a dispus ca „Sfânta cruce” să fie dusă în mod ceremonios, în Ierusalim.

În anul 635 Damascul a căzut în mâinile arabilor. După trei ani, califul Omar a intrat cu mare alai în Ierusalim, pentru ca aici să primească personal capitularea locuitorilor. Ocupanții arabi însă au salvat templul de pe Golgota și Mormântul Sfânt. Nici pelerinajele nu au fost întrerupte.

Unul dintre primii pelerini ai acestei noi ere a fost episcopul Arkulf din Périgueux. În jurul anului 670 a plecat în grabă la Ierusalim. Pe Golgota a zărit o capelă. În ea a fost expusă o mare cruce din argint. În criptă se slujea sfânta liturghie pentru cei morți.

Între timp, în Egipt fatimiții au luat asupra lor puterea și si-au extins dominația și în Palestina. La 24 mai 969, în templu a fost provocat un incendiu. Cupola s-a prăbușit. Patriarhul a murit în flăcări.

Mormântul Sfânt

Apucat de nebunie, califul Abu Ali el Hakim a interzis foarte strict

pelerinajele în Țara Sfântă. A dispus arderea tuturor crucilor. La 28

septembrie întregul edificiu

a fost distrus. Alte știri despre distrugerile locurilor sfinte sunt din anul 1070 după ocuparea Țării Sfinte de către turci.

La 27 noiembrie papa Urban al II-lea a îndemnat cavalerii și principii la eliberarea Ierusalimului din ocupația musulmană. Pentru prima dată s-a născut ideea de pelerinaj înarmat.

15 iunie 1090 cruciații au cucerit Ierusalimul. Aici va trebui ridicată o

catedrală splendidă, nu pe perimetrul dreptunghiului, ci în formă de cruce. Mormântul divin și Golgota a poziționat-o constructorul francez sub același acoperiș. Sfințirea ei s-a efectuat pe data de 15 iunie 1149 la aniversarea a cincizeci de ani de la cucerirea Ierusalimului.

Catedrala crucilor a trecut prin evenimente diverse până în anul 1808. Atunci în noaptea de 11 noiembrie un bețivan a pus o faclă aprinsă pe o balustradă din lemn în „capela armeană”. Din lumânarea nestinsă, lemnul uscat a făcut ca rotonda să fie cuprinsă curând de flăcări. În orele dimineții, ruinele acoperea, Mormântul Sfânt.

Golgota – secțiunea confesiunilor creștine

Arhitectul Komnenos, care a fost încredințat cu noua construcție, va construi pe locurile sfinte cea de-a cincea construcție. Aceasta, cu mici schimbări s-a păstrat până astăzi. Despre adevărul acestor locuri, care a trecut prin atâtea schimbări, astăzi nici un om de știință serios nu are dubii, așa cum o editorul magazinului evreiesc „Biblical Archeology Review” într-un articol.²⁰

„Și prin aceasta a apărut pe acest loc un candidat, pentru locul înmormântării lui Isus. Pentru că nu putem să demonstrăm niciun alt loc, că ar avea pretenție de cercetare,” completează arheologul izraelian Dan Bahat, „nu avem de aceea nici cele mai mici motive să respingem veridicitatea acestor locuri.”

Biserica Sfântului Mormânt, pe care localnicii o numesc biserica Învierii din morți, este unicul sanctuar în lume, unde sub același acoperiș se roagă catolicii, ortodocșii, armenii, coptii, creștinii sirieni și etiopieni lui Cristos cel Înviat.

²⁰ Hershel Shanks, The Jerusalem Wall, that shouldn't be there, BAR 3 (1997), 459

Este locul, unde au fost duse războaie în numele Aceluia, care personal s-a dezis de utilizarea violenței și și-a jertfit propria viață.

Dr. Fleckenstein însumează punctul de vedere importantului arheolog V. Corba față de Glogota. Toate mărturiile evangheliilor despre Golgota au fost foarte grijuliu păstrate, de primii creștini între anii 33 și 135 și de asemenea după construcția celui de-al treilea perete de Irod Agripa în anul 44. Locul nu a fost reconstruit în niciun fel și și-a păstrat fiziognomia topografică, așa cum o atestă cercetările arheologice.

În anii 135 până la 325, deasupra locului a fost construit un templu păgân, pe care l-a ordonat împăratul Adrian. Creștinii însă au păstrat amintirile despre locurile sfinte de pe acest deal pustiu sub Golgota. Despre această credință, există numeroase referiri și mărturii vii în literatura apocrifă.

În ultimii 35 de ani, în domeniul construcțiilor împăratului Constantin cel Mare și în săpăturile din imediata lor apropiere, au demonstrat, că pe locul Golgota nu au fost niciodată locuințe. Este un fapt important, care este în concordanță cu demonstrațiile evangheliilor, că răstignirea a avut loc în afara orașului.

Săpăturile în domeniul Mormântului Sfânt au demonstrat de asemenea, că înaintea construcției lui Constantin cel Mare aici a fost un cimitir.

Din Betendes Gottes Volk, 1/2006

Sursa: Světlo, nr. 15/2006, pag. 10-11

Crucea ne duce la desăvârșire

Diferența între Evanghelia Duminicii Floriilor și Duminica Patimilor este vizibil. Acolo oamenii strigă: „Hosana Fiului lui David! Bindecuvântat, cel care vine în numele Domnului!” și aici: „Răstignește-

!” Acolo Domnul intră în slavă, în Ierusalim, și aici, același Domn iese din oraș la locul răstignirii. Desigur, cine s-ar fi gândit, că Duminica Floriilor este un veritabil triumf și Vinerea Mare o catastrofă, acela privește lucrurile în mod greșit. Când Isus intra în Ierusalim, știa cu precizie, că este parte componentă a drumului la moarte. În predicțiile sale a explicat aceasta în mod foarte clar. Oamenii numesc aceasta triumf, când îl sărbătoresc pe Isus, dar Isus știe, că triumful abia va veni și că își are originea tocmai în ceea ce la prima vedere superficială, pare ca o catastrofă. Când Domnul moare pe cruce, pământul s-a cutremurat, stâncile au crăpat și ofițerul păgân exclamă: „Acest om a fost într-adevăr Fiul lui Dumnezeu.” Moartea sa nu a fost un sfârșit, ci un triumf, pentru că deasupra Vinerii Mari răsare lumina Paștelui.

Procesiunea cu ramuri de palmier trebuie să fie omagiu lui Cristos Regele. Ceea ce se spune în Evanghelia, nu trebuie să rămână o simplă amintire. În liturghie se realizează opera răscumpărării noastre și liturghia contribuie la faptul, ca, „credincioșii prin viața lor, să exprime și să dea mărturie celorlalți oameni misterul lui Cristos și adevărata natură, a adevăratei Biserici. (SC 2). Cinstirea lui Cristos Regele trebuie să rămână o realitate permanentă a vieții noastre. Omagiul adus Domnului la intrarea în Ierusalim a fost omagiu mesianic. Hosana stătea la finalul marelui Aleluia (Ps 113-118) și a fost o aclamație

de bucurie. În același timp, în ea răsună ecoul sfârșitului timpului.

Triumful Duminicii Floriilor a fost o strălucire ștearsă a aceluia triumf, pe care Domnul l-a dobândit prin moartea sa. Acesta este misterul Paștelui: că pentru Cristos nu a existat o altă cale decât calea crucii. Misterul Paștelui este punctul central al liturghiei vieții creștine. Trebuie să mergem cu Domnul pe drumul crucii, pentru a ajunge în slavă. Trebuie să mergem pe acest drum cu sfințenie și real. În sfințenie și tainic mergem pe drum, pentru că împreună cu el am murit prin botez și am fost înmormântați; în sfințenie mergem cu Domnul, când celebrăm Euharistia și primim sacramentele. Dar această sărbătorire trebuie să o trăim în viața de fiecare zi: la lucru, cu efort și suferință ne alăturăm în mod real, suferinței Domnului. Trebuie să ducem mereu pe umerii noștri crucea Domnului nostru. La fel ca la primul Paște, acest drum duce spre slavă. Paul Claudel spune în Calea Crucii, pe care a scris-o, că trebuie să ducem această cruce mai înainte ca, crucea să ne ducă pe noi. Crucea ne duce la desăvârșire, dar pentru a ne duce, trebuie să o ducem noi înșine.

În ce sens trebuie să o ducem, ne arată Domnul în rugăciunea de pe Muntele Măslinilor: „Tată, la Tine totul este posibil, dacă vrei, ia de la mine acest potir, dar voința mea, ci voința să fie.” În groaznicul ceas al morții trebuie dezvăluită adevărata situație a lumii. Este lumea, în care Nevinovatul și Acela, care vrea binele ei, este alungat și răstignit. Este lumea în care oamenii fac din lume dumnezeu. În această stare a lumii, Isus răspunde cu ascultarea și dragostea sa. Ascultarea și dragostea sa sunt mai puternice decât forțele obscure. Jertfa sa înseamnă victoria asupra tuturor puterilor răului. Trebuie să ne însușim această menire a Domnului nostru, să învățăm ascultarea și dragostea Lui. Numai astfel vom putea

merge pe drumul Crucii, care conduce la slava și mântuirea lumii.

Sursa: Světlo, nr. 14/2004, pag. 9

Mesajul Reginei Păcii

„Dragi copii! Și astăzi sunt cu voi, pentru a vă spune: copilași, cine se roagă, nu se teme de viitor și nu-și pierde speranța. Voi sunteți aleși, ca să aduceți bucuria și pacea, pentru că sunteți ai mei. Eu am venit cu numele Regina Păcii, pentru că diavolul își dorește război și să nu fie pace, își dorește să umple inimile voastre cu frica de viitor, și viitorul este a lui Dumnezeu. De aceea fiți smeriți și rugați-vă și puneți totul în mâinile Celui Preaînalt, care v-a creat. Vă mulțumesc, că ați acceptat îndemnul meu.”

Așteptăm sugestiile, criticile și comentariile Dumneavoastră, la adresa de e-mail: monimex_f@yahoo.com Tel.: 0722 490 485 sau 0742 519 115.

Dacă aveți adresă de e-mail, puteți să o transmiteți și vi se pot trimite pe e-mail aparițiile acestei Foi Parohiale.

TOTUL ESTE GRATUIT!!!

Orice critică, orice sugestie sunt binevenite.

Vă mulțumim.

Traducerea: Iosif Fickl

Corectură: Maria Fickl